

Jaunystės šaltinėlis

JAPONŲ PASAKA

Kažkada labai seniai aukštuose Japonijos kalnuose gyveno neturtingas medkirtys su žmona. Jiedu buvo labai seni ir per visą savo gyvenimą nesusilaukė vaikų.

Kiekvieną dieną medkirtys iškeliaudavo į miškus ir ten kirsdavo medžius. Vakare parveždavo malkų, jomis šildydavo namus, o kitas parduodavo. Žmona likdavo namuose ir tvarkydavosi: audė, virė maistą, rūpinosi ruošia. Taip ir gyveno visą gyvenimą du senoliai nesiskųdami. Tik retkarčiais galėdavai išgirsti, kaip kuris pasisakydavo, kad tai nugarą susopa, tai sąnarius suskausta.

Vieną dieną senasis medkirtys, ieškodamas geriausio ir storiausio medžio, nukeliavo daug giliau į mišką nei įprastai. Netikėtai jis priėjo jaunų medžių giraitę.

Visi medžiai buvo sveiki ir stiprūs, lapai neįprastai žaliavo, o uogos sirpo nematyto ryškumo spalvomis. Užėjęs giliau pasigrožėti giraitę pamatė, kad per ją teka šaltinėlis, kokio anksčiau niekada nebuvo regėjęs. Šaltinio

vanduo buvo labai skaidrus ir šraunus. Kyštelėjus pirštus paaiškėjo, kad ir šaltas. Valandėlę pailsėjęs, paklauses paukščių čiulbėjimo, medkirtys nuėjo tolyn kirsti medžių.

Po ilgo ir sunkaus darbo vyras buvo ištroškęs ir pavargęs, todėl kaipmat prisiminė ryte užtikrą šaltinėį. Grįždamas namo jis užsuko prie jo. Senelis nusiėmė didžiulę šiaudinę skrybėlę, pasilenkė prie vandens ir godžiai atsigėrė.

Staiga pajuto, kad vanduo jį labai atgaivino, o pažvelgęs į vandenį net apstulbo iš išgąscio. Šaltinėlis atspindėjo medkirties veidą, tačiau kitoki, nei jis paprastai matydavo veidrodyje. Vyras negalėjo patikėti savo akimis – jo veidas buvo jaunas ir skaistus, nebuvo likę nė vienos raukšlės. Uždėjęs rankas ant galvos pajuto storus, vešlius plaukus, o juk prieš akimirką buvo beveik plikas! Vyras pajuto ir jėgų antplūdį.

Visiškai to nežinodamas medkirtys atsigėrė iš jaunystės šaltinėlio ir jo vanduo sugrąžino senoliui prarastą jaunystę.

Vyras, pašokęs iš džiaugsmo, bėgte nuskubėjo namo. Bėgo taip greitai, kaip dar niekada gyvenime nebuvo bėgęs.

Medkirtiui įžengus į namus, jo žmona išsigando – namuose buvo nepažįstamas vyras, kalbantis apie stebuklingą šaltinėį. Nors moteris ir nepatikiškai klausėsi jo pasakojimo, visgi medkirtiui pavyko įtikinti savo žmoną, kad jis yra jos vyras.

Tada įkalbėjo drauge nukeliauti iki jaunystės šaltinėlio. Prieš jiems iškeliaujant į mišką senolė tarė:

– Tu tapai toks jaunas ir gražus! Tau reikia tokios pat moters. Aš taip pat privalau išgerti stebuklingojo šaltinio vandens. Tačiau negalime palikti namų be priežiūros, todėl aš keliausiu viena, o tu manęs čia palauk.

Ir moteriškė išėjo į mišką. Po kiek laiko rado šaltinį, pasilenkė ir ėmė gerti. Koks šaltas ir sūrus buvo šaltinėlio vanduo! Ji gėrė ir gėrė, niekaip negalėjo sustoti ir atsigrožėti savo atspindžiu vandenyje.

Senolės vyras nekantriai laukė namuose, tikėdamasis pamatyti jauną, laimingą ir sveiką savo žmoną. Tačiau ji vis negrįžo ir medkirtys pradėjo nerimauti. Tada užrakino namų duris ir nuskubėjo prie šaltinėlio. Kai vyras pasiekė šaltinį, žmonos niekur nebuvo matyti. Jis jau sukosi grįžti namo, bet tarp žolių išgirdo graudų verkimą.

Lyg koks paliktas vaikelis šaukėsi pagalbos. Apžiūrėjęs pakrūmes medkirtys išvydo kūdikį ir šalia gulinčius savo žmonos drabužius.

Medkirties žmona niekaip negalėjo nustoti gerti šaltinėlio vandens, todėl virto ne jauna mergina, o kūdikiu, kuris net nemoka kalbėti. Vyras paėmė kūdikį į glėbį, liūdnai pažvelgė į jį ir tyliai kalbindamas nusinešė namo.

Džekas ir pupa

JUNGTINĖS KARALYSTĖS PASAKA

Kartą gyveno neturtinga našlė ir turėjo vienintelį sūnų Džeką. Visas jų turtas tebuvo viena karvutė. Vieną dieną mama pasakė, kad karvutę reikės parduoti, nes nebėra pinigų net maistui. Tad Džekas išėjo į miestą karvutės parduoti. Ėjo, ėjo ir pakeliui sutiko vyriškį.

– Norėčiau pirkti tavo karvę, – pasakė nepažįstamasis. – Aš neturiu aukso, tačiau galiu duoti stebuklingų pupų, kurios tau atneštų didelius turtus.

Šiek tiek pamąstęs Džekas sutiko. Jis atidavė vyrui karvutę, pasiėmė stebuklingas pupas ir patraukė namo. Grįžtantį jį pasitiko mama:

– Na, Džekai, matau, kad pardavei mūsų karvutę. Kiek aukso už ją gavai?

– Mamyte, aš gavau ką geriau nei auksas, – išdidžiai atsakė Džekas.

– Kas gali būti geriau nei auksas? Deimantai? Perlai? – nusistebėjo mama.

– Pažiūrėk, mama! – džiaugsmingai sušuko Džekas ir nekantraudamas išbėrė pupas ant stalo.

– Keturios pupos? Kas čia dabar? – neslėpė nuostabos Džeko motina.

– Tai stebuklingos pupos, mamyte, – paaiškino Džekas. – Toks vyras man taip sakė. Aš jam ir pardaviau karvutę.

– Džekai, kvailėli tu mano, – pravirkto mama. – Tave, vargšeli, apgavo. Tos pupos yra bevertės. Jomis alkio nė trumpam nenumalsintum.

Tai pasakiusi, ji paėmė ir išmetė pupas pro langą, o sūnui liepė citi miegoti. Berniukui buvo labai liūdna dėl nepažįstamojo apgavystės ir gaila parduotos karvutės.

Kitą rytą Džekas pabudo ir jau norėjo lėkti atsiprašyti mamytės, kad taip kvailai pasielgė. Bet pakėlęs galvą nuo patalų pažvelgė pro langą ir negalėjo patikėti savo akimis!

Per naktį užaugo aukštas aukštas ir storas storas pupos stiebas. Jis net patį dangų siekė! Džekas pažvelgė į viršų ir nusprendė lipti į pupos viršūnę, tikėdamasis rasti ten didelių turtų. O, kaip apsidžiaugtų mama, jei jis jai ir aukso, ir deimantų, ir perlų parneštų!

Tyliai, kad mamytė negirdėtų, išlipo pro langą ir pradėjo lipti pupos stiebu.

Ilgai ilgai lipo berniukas, sunkiai kabinosi į storą pupos stiebą, kol pagaliau pasiekė pačią viršūnę ir pro debesis pamatė gražų sodą. O kiek toliau, sodo gale, tarp medžių, išvydo didelę puošnią pilį.

Šoko nuo pupos stiebo ant žolės ir pasuko pilies link. Beeidamas vaikas labai išalko. Juk tiek laiko keliavo! Pagaliau pasiekė pilį ir įsidrąsinęs pabeldė į didžiules jos duris.

– Kas ten? – išgirdo moters balsą.

– Tik alkanas berniukas, – liūdnai tarstelėjo Džekas.

Durys atsidarė ir Džekas apsidairė aplink – nieko nematyti. Tačiau, pakėlęs galvą į viršų, išvydo į jį smalsiai žvelgiančią milžinišką moterį.

– O, koks tu mažytis mielas berniukas, – susidomėjo moteris. – Mažytis, bet man atrodo, kad valgysi daug. Užsik. Tik atsimink – mano vyras greitai grįš, tada turėsi greitai slėptis spintelėje. Jeigu jis tave pamatys, tuoj pat vienu kšniu praris!

Milžino žmona viena ranka lengvai pakėlė Džeką ir nunešė į virtuvę. Pasodino jį ant didžiulio kaip traktorius stalo ir davė trijų spintų dydžio juodos duonos kepalą bei pianino dydžio sūrio gabalą. Džekas jau seniai nebuvo tiek daug valgęs. Berniukas valgė ir valgė, kol pasijuto labai sotus ir daugiau nebegalėjo praryti nė kšnelio.

Staiga tolumoje pasigirdo didžiulis dundėjimas – dun, dun, dun! Jis vis garsėjo ir garsėjo.

– Mano vyras! – išsigandusi sušuko moteris.

– Bėk, mažasis berniuk, greitai slėpkis po spintele.

Džekas greit stryktelėjo nuo stalo ir nubėgo slėptis. Milžinas akimirksniu įpuolė į virtuvę. Jo pėdos buvo nepaprastai plačios, kaip du laivai, kojos ilgos lyg medžių kamienai, o galva didelė kaip namas. Teturėjo jis tik vieną didžiulę akį kaktos viduryje.

Ir kad suriaumos milžinas storu kaip begemoto balsu:

– Ooo!

Tada pradėjo uostinėti ir dairytis po virtuvę, lyg ką nujausdamas. O Džekas sau tyliai kaip pelytė tupėjo po spintele, net ir sumirksėti bijodamas.

